

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 10. Alia mulieris impostura in alterius damnum excogitata, mirabili
Numinis prouidentia detecta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

quemcumque, *vllam habere cùm femina societatem*: ait Ephrām: *ad eam verò, que virginitatem profitetur, prorsus ne accesseris, si quidem vllus in te carnalis sensus viget. Nam monachum inter epulas cum feminis versari, idem est, ac se in ignem proycere.* Ex igne potes illasus exire si castus es, vix tamen ex mulierum familiari conuersatione. A calumnia multos Deus per ignem purgavit, quos sciuit innocentes; nullum à culpa immunem ostendit, quem vidit esse reum.

§. X.

Alia mulieris impostura in alterius damnum excogitata, mirabili Numinis prouidentia detecta.

Succurrit autem cælestis auxiliator innocentibus, non per vnum dumtaxat elementum. Nam & aquâ epotâ nocentes ab innocentibus Israelitis olim discriminabantur. Ricum tradit sacra pagina. Cui æmulum in aqua consecranda, ad explorandos reos vel innoxios tradit Auentinus. De quo more nos copiosè egimus alibi, vbi non solum formulas consecrationis recitauimus, verùm etiam, docuimus, cur nunc modus ille ad ignem vel aquam prouocandi sit prohibitus. Neq; enim omnibus, aut qua-

S. Ephr.
in Doctri-
na varia.

Num. 5.
12. seqq.
Tom. 2.
c. 8. §. 12.
& seqq.

uis in caussa est ad miracula prouocandum. Quod Deus, per quosdam facit, non facit per omnes. Neque defunt illi alij modi, quibus calumniae in lucem protrahantur. Non ambienda sunt miracula, sed, si à Deo, vbi utile, aut necesse est, fiunt, cum veneratione acceptanda, qualia in hoc genere mox plura dabimus, vbi prius hinc historiam inferemus recentissimam, ex qua clarum fit, diuinæ prouidentiae consilia, etiam casibus humanis vti, ad calumniantes pudefaciendos. Notissima Italiae ciuitas est, cuius nomen taceo, ne familiam contaminem calumniatricis; quamquam publicè ad magistratum delatae. Vir quidam pius, honestoque loco natus, æquè Religiosorum atque religionis amans, defuncto cognato, luculentam atque magnam erat obiturus hereditatem, sed eam defuncti vxor hac sutela conata est auertere. Finxit se prægnantem, & mortuo marito prolem posthumam esse parituram, ad quam patrio iure ea hereditas pertineret. Dominus ille, qui erat successurus, libenter annuit, se, quod æquum videretur, facturum, si peperisset. Tum femina, per fidelem, diligenter indagauit, an alicubi repertam recens natam sobolem

bolem posset supponere. Distabat non longo itinere pagus, in quo colonus dicebatur filium acquisiuisse, coniuge inscia, ex nescio quo pagi scorto; eumque clam vxore cupere procul inde amoliri ex pago. Cum eo colono actum est, in silentio, ei que etiam pecunia promissa, si rem secretam tenere vellet: Nam optari alicubi hæredem iam diu, qui quia deesset, puerum illius, in magnum dominum euasurum, si adoptatus, pro genuino haberetur. Quid gratius rustico, qui id ipsum optauerat, vt spurium procul à coniugis ira, & simul etiam à sua crumena amouere posset? Adit meretriciam domum, atque cum puerpera transigit, vt filium dimittat, asserens se eum quàm longissimè (& nominabat locum) amandaturum. Mater, etsi filij affectu tenebatur, tamen & famæ seruiendum, & rustico beneuolenti gratificandum putabat. Aufertur filius, & pro pretio datur fictæ matri, quæ numquã pepererat. Illa, infante accepto, fingit se media nocte enixam hæredem, absente obstetrice. Fit clamor, & tumultus in vicinia, concurritur; existit ingens gaudium, & gratulatio. Vix orto die, mittuntur, qui inuident amicos & familiares, vt baptismo infantis

fantis

fantis interesse velint. Quin is ipse, qui in hæreditatem successurus erat, rogatur, ut Patrinus esse velit. Neq; detrectat. Tingitur infans lustralibus aquis; nec quidquã omititur eorum, quæ ad tantæ lætitiæ pertinent celebritatem; vno verbo, omnia voluptabili adorea vernant. Feminae præsertim vndatim accurrunt ad puerperam laudandam, ut quæ partu suo defunctum sepultumque maritum ad vitam reuocasset. Decipi possunt mortales astutia & fraudibus, numquam autem Deus immortalis, qui hominum sutelas & crepundia opportunè nouit demoliri. Inter tot gratulantium turmas præcipuè etiam gaudebat, & in sinum suum ridebat scenica puerpera, etiam hoc sibi titulo plaudens, quòd filium sine dolore partus acquisiuisset. Sed non fuit illud gaudium diuturnum. Vagiebat in cunis infans, & siciebat, ibi putata genitrix, conscia frustra apud se quæri lactis fontes, coacta est fraudem fraudi annectere. Finxit igitur, nolle se eam molestiam sustinere, ut ipsa toties flentem lactaret. Itur ergo, & vbique inquiritur in nutricem, neque in tota ciuitate inuenitur, quæ vellet, aut posset eam operam locare. Casu itaque, immò necessitate, immò
Deo

Deo ita statuente, ad illum ipsum pagum venitur, in quo vera pueri mater, filio ablato, in lacte sistendo laborabat, totius fabulæ de simulato partu ignara. Constituitur non inuita. Sed quàm primùm venit in conspectum infantis, eum agnouit, sanguine quoque ipso naturam prodente. Quin & ipse quoque; infans, veræ matri videbatur adlubescere. Erumpit illico affectus maternus, & tota familia audiente, exclamat: *Hic meus est filius; Quis te, mi Ioannine huc casusue Deusue apportauit?* Ad quam vocem omnes cohorrerunt. Sed in primis, quæ matrem mentita est; quæ vt dolum mendacijs teget, nutricem mendacij arguit. Ibi ergo lis, ibi rixa, ibi alterna mulierum conuitia; donec aduocato colono meretrix ostendit, se matrem esse, quam ille nesciebat in urbem, ad id negotij fuisse inuitatam. Neque patuit tantùm, suppositum fuisse partum, rustico veritatem fatente: sed etiam intellectum est, puerum bis fuisse baptizatum, & in primo lauacro Ioanninum nominatum. Sic detecta fraude atque scelere mulieris, infans veræ matri restitutus, & hæreditas vero redita est hæredi. Nullum in hoc casu fuit miraculum; cæcus tamen est, qui nullam hinc videt

videt

videt esse prouidentiam diuinam, quæ uoluit, vno facto, iniuriam & facientis, & patientis manifestare.

CAPVT XX.

Mirum Dei iudicium in agricola Voburgensi, alijsq; duobus per mortem & summam infamiam, ad summam gloriam perductis.

S. I.

Historia sequentis authoritas, & fides.

ANte Suecici belli tempora, Biburgi, in Bauaria liber peruetustus manu scriptus, asseruatus fuit, in quo monachus Mynsteriensis, sui temporis, & earum potissimum rerum, quæ circa ea loca contigerunt, annales exarauit. In ijs monumentis legebatur historia, quam recensebo, inseramque hinc tanto libentius, quia sæculi nostri infelicitate, vt multa alia, ita etiam Annales illi perierunt. Habeo tamen eiusdem historiæ, præter propriam memoriam, testes complures, è quib. duos sufficere nominasse. Primus est doctissimi nominis & diligentissimæ eruditionis, optimèq; de Bauaria meritis vir Christophorus Geboldus